

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Όδος Προαστείου, αρ. 10

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας διά γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Έμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ιστορικόν μυθιστόρημα, μετά εικόνων, μετάφρ. Τονυ.— Βσεβολδδ Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Αρ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιέ δέ-Μορτεπέν: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παυῆ.— Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ, Ίσπανικόν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Έν Αθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
έν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Έν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ο Έφραιμ ήτένιος τήν νεάνιδα. (Κεφ. ΙΔ')

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Πῶς! εἰς τὰ ἐρείπια ἐκεῖνα τὰ ἐγκαταλείφοντα εἰς τὰς γλαύκας καὶ τὰς ἄρπας; Ἀλλὰ θ' ἀποθάνωσιν ἐκ ψύχους καὶ φόβου ἐν μέσῳ τῶν τάφων!... Καλῶς ἐξέλεξαν τὴν κρύπτην! Οὐδ' αὐτὸς ὁ ἐφημέριος δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ κατέλθῃ. Πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν, ἱερόσυλοι Βενδοῖνοι κατεκερμάτισαν τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν ἵπποτῶν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μείνωσιν εἰς τὴν κατακόμβαν ἐκείνην χριστιανοὶ ἄνθρωποι, προσέθηκεν ἡ κυρία Ἄρτεμις μετὰ σκληροῦ μειδιάματος.

Ἦτο ἐν τούτοις ἀναποφάσιτος. Ὁρφεῖλε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ καταφύγιον τῆς Κλοτίλδης εἰς τὸν σύζυγόν της, ἢ νὰ εὐκολύνῃ τὴν φυγὴν αὐτῆς διὰ τῆς σιωπῆς της; Ὁ Διδιὲ ἔμενε φυλακισμένος. Τοῦτο ἴσως ἦτο μέσον νὰ χωρισθῶσι διὰ παντός. Ἐν τούτοις ἡ ζηλοτυπία κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν της, κατεχομένη ὑπὸ τοῦ τυφλοῦ τούτου παθους, ἀπεφάσισε νὰ γεταθῇ εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἀντιζήλου της καὶ νὰ τῇ ἀποσπάσῃ τὸ μυστικόν της. Ἦθελε νὰ μάθῃ ἂν ἡ νεάνις ἐγίνωσκε τὸν ἔρωτα τοῦ Διδιὲ καὶ ἂν συμεριζέτο αὐτόν ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ἀπόφασιν εἶχε νὰ καταστρέψῃ αὐτήν. Μόνη ἡ ἀτίμως τῆς Κλοτίλδης ἠδύνατο νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Διδιὲ ν' ἀποσκορακίσῃ τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον.

Μετὰ ἐν τέταρτον ὥρας ἡ Ἄρτεμις μετέβαινε εἰς τὴν παλαιὰν ἐκκλησίαν, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀρχιερατικίνου Βερνάρ καὶ τῶν δύο διδύμων ἀδελφῶν Οὐρβαίν καὶ Ὀνωρίου Πιρόν, δούλων τοῦ πατρὸς της καὶ ἀφοσιωμένων αὐτῇ μέχρις ἐγκλήματος. Φθᾶσα εἰς μέρος, ἔνθα χαμόδενδρά τινα ἀπετέλουν οἰνοὶ κῆπον, εἶδεν εἰς τινα ἐκεῖ τοῖχον θύραν κεκλεισμένην, ἣτις ἦν ἡ εἰς τὴν κρύπτην φέρουσα. Ἡ Ἄρτεμις ἔστη.

— Θὰ μὲ περιμείνης ἐδῶ, Βερνάρ, εἶπε στρεφομένη πρὸς τοὺς συντρόφους αὐτῆς φέροντας δάδα. Θὰ καταβῶ μόνη μὲ τὴν νάνον εἰς τὸν ναόν!

Ὁ ἀρχιερατικὸς προσέκλινεν εὐσεβάστως.

— Ἡ κυρία κόμησσα γνωρίζει ὅτι διακινδυνεύει τὴν ζωὴν της; Ἄς μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τῇ δώσω τὴν ταπεινὴν μου γνώμην. Ἡ παλαιὰ κλιμαξ εἶναι ἡμιτεθραυσμένη· αἱ βαθμιδὲς κλονίζονται ὑπὸ τὸν πόδα, τὸ δὲ λίθινον διαζῶμα δύναται αἰφνης νὰ καταρρέσῃ.

— Θὰ προσέξω, ὑπέλαθεν ἡ κυρία δὲ Μονσενύ· δώσατε μίαν δάδα εἰς τὴν θαλαμηπόλον μου Σεβρέτην. Δὲν θὰ ἀφήσετε κανένα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν. Πρὸς

τούτοις, ὅ,τι καὶ ἂν ἀκούσετε δὲν θὰ ἐγκαταλείψετε τὴν θέσιν σας.

— Ἐν τούτοις, ἐφέλλισεν ὁ Βερνάρ ἀνησυχῶν διὰ τὴν εὐθύνην, ἣν ἔφερον, ἂν ἡ κυρία κόμησσα διέτρεχε κίνδυνον;

Ὁ Οὐρβαίν καὶ ὁ Ὀνωριος Πιρόν ἀνέκραξαν ταῦτοχρόνως:

— Ἐχει δίκαιον ὁ κύρ Βερνάρ.

Ἡ Ἄρτεμις ἔσυρεν ἐκ τῆς ζώνης αὐτῆς ἀργυρᾶν συρίκτραν καὶ ἐμειδιάσεν.

— Θὰ ἔλθετε εἰς βοήθειάν μου ἂν συρῶ τρεῖς φορὰς.

Ὁ ἀρχιερατικὸς προσέκλινεν ἐκ νέου, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐστέναξαν καὶ πάντες ὑπεσχέθησαν νὰ παραφυλάττωσιν ἕξω τοῦ ναοῦ.

Ἡ κυρία δὲ Μονσενύ ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὴν Κλοτίλδην ἐνώπιον μόνης τῆς Σεβρέτης· αὕτη ἔλαβε τὴν δάδα καὶ ὄλη τρέμουσα, διότι ἠσθάνετο ὑγρὸν ἀτμὸν ἀνερχόμενον ἐκ τοῦ βάθους τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ ἡρειπωμένης ἐκείνης κλιμακῆς, ἣν ἔδει νὰ κατέλθωσιν. Αἱ δύο γυναῖκες προῦχώρησαν, ἅμα δ' ὡς ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν αὐτῶν κατελήφθησαν ὑπὸ ἐντυπώσεως θρησκευτικοῦ τρόμου.

Αἱ πεπαλαιωμένοι βαθμιδὲς τῆς κλιμακῆς ἔτρεμον ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι αἱ λαξεύται ἐκεῖναι βαθμιδὲς, κατασκευασθεῖσαι διὰ πόδας γιγάντων, μόλις ὡς ἐκ θαύματος δὲν κατέρρεον.

Ἡ Ἄρτεμις προσεπάθει νὰ καθησυχάσῃ τὴν νάνον, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἦν παραδόξως συγκεκλιμένη ἐκ τοῦ βαθέως σκότους, τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς τῆς κρύπτῃς ἀρχιτεκτονικῆς. Αἱ χρωματισμέναι ὕελοι τῶν παραθύρων ἦσαν πλήρεις ὀπῶν, δι' ὧν αἱ ὠχραὶ τῆς σελήνης ἀκτῖνες εἰσερχόμεναι ἠργύρουσαν κατὰ μέρη τὸ ἔρημον τοῦ ναοῦ ἐσωτερικόν.

Ἐντὸς τῆς κρύπτῃς κατὰ μῆκος τῶν τοίχων ὑπῆρχον τὰ συντετριμμένα ἀγάλματα τῶν Μονσενύ φέροντα τὰς πανοπλίαις αὐτῶν. Ἡ κυρία δὲ Μονσενύ οὐδέποτε εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν κρύπτην, εἰς ἣν οὐδεὶς πρὸ πολλοῦ εἰσῆρχετο. Ἐνόμιζεν ὅτι τ' ἀκρωτηριασμένα ἐκεῖνα ἀγάλματα θὰ προσχώρουσαν πρὸς αὐτὴν ὡς φαντάσματα, ἵνα ζητήσῃσι παρ' αὐτῆς τὸν λόγον τῆς αὐθαδείας της. Ἐν τίνι δικαίωματι ἐτάρασσε τὸν προαιώνιον αὐτῶν ὕπνον; Πρὸς στιγμὴν παραδόξου μορφαὶ ἐτάρασσοντο ἐνώπιον αὐτῆς· ἐνόμισεν ἑαυτὴν ἱερόσυλον καὶ ἐσκέφθη ν' ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἤκουσε συγκρουομένους τοὺς ὀδόντας τῆς Σεβρέτης καὶ ἠσχύνθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς.

Προέβη λοιπὸν καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὴν κρύπτην σύρουσα μετ' αὐτῆς τὴν νάνον.

Δι' ἐνὸς ταχέως βλέμματος ἐξήτασε τὸ βάθος τοῦ ναοῦ, ἐνῶ ἡ Σεβρέτη ἐκράτει τὴν δάδα διὰ τρεμοῦσης χειρὸς.

— Ἀδεζία! ἀνέκραξε λαμβάνουσα τὴν δάδα ἡ κυρία Ἄρτεμις καὶ προχωροῦσα ταχέως· ἀλλ' ὁ ἅγιος τόπος ἦν ἔρημος.

Ἡ κόμησσα ἐστράφη πρὸς τὴν Σεβρέτην καὶ εἶπεν αὐτῇ ὀργίλως:

— Ἀθλία, μὲ ἠπάτησες!

Ἡ νάνος τεταραγμένη καὶ ἔντρομος ἐφέλλισεν:

— Συγχωρήσατέ με, κυρία· ἂν ἡ Κλοτίλδη δὲν εἶναι ἐδῶ, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Μουσερόν μὲ ἠπάτησε.

Ἡ Ἄρτεμις ἀνύψωσε τοὺς ὄμους.

— Μὴ παίζεις πλέον μὲ τὴν κόμησσαν δὲ Μονσενύ, ἐξάμβλωμα! Θὰ τηρήσω τὸν λόγον μου καὶ ἡ μᾶστιξ τῶν ὑπηρετῶν...

Ἡ Σεβρέτη ἐξέβαλε κραυγὴν πόνου καὶ ἤνωσεν ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας.

— Χάριν, κυρία, χάριν! ὀμνῶ εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ὅτι σὰς εἶπα ὄλην τὴν ἀλήθειαν...

— Νομίζεις ὅτι ἔχεις ψυχὴν, τρισαθλία! διέκοψε ξηρῶς ἡ Ἄρτεμις.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐλαφρὸς κρότος ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ ἐκ γεγλυμμένου ξύλου δρυὸς μεγάλου ἄμβωνος, ἐφ' οὗ ἡ κόμησσα προσήλωσεν ἀπλήστως τὸ βλέμμα. Ὁ ἄμβων οὗτος ἦν μεγαλοπρεπῆς· διακεκριμένοι καλλιτέχνη εἶχον ἐν αὐτῷ γλύψει τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας ἀποβληθέντων ἐκ τοῦ παραδείσου.

Λευκὴ μορφή κατῆλθε βραδέως τὰς βαθμιδὰς τοῦ ἄμβωνος.

— Εἶναι ἡ Κλοτίλδη! ἐπιθύρυσεν ἡ νάνος· αἱ οἱ ὑπηρεταὶ δὲν θὰ μὲ μαστιγώσωσιν.

— Εἶναι ἡ Κλοτίλδη! ἐπιθύρυσεν ἡ κόμησσα· θὰ μάθω ἂν ἀγαπᾷ τὸν Διδιὲ.

Ἡ νεαρὰ κόρη, συγκινηθεῖσα ἐκ τῶν δακρύων καὶ τῶν λυγμῶν τῆς Σεβρέτης, ἤρχετο ἀφ' ἑαυτῆς νὰ παραδοθῇ.

Ἡ Κλοτίλδη εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἀντιζήλου αὐτῆς εἶπε δι' ἡδείας φωνῆς:

— Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μουσερόν δὲν εἶναι ἀξία τιμωρίας, κυρία.

Ἡ Ἄρτεμις ἠτένισεν αὐτὴν καταφρονητικῶς.

— Πρὶν ἢ παρακαλέσῃς δι' ἄλλην, παρακάλεῖ διὰ σέ, νέα κόρη.

— Εἰς τί λοιπὸν ἔπταισα πρὸς νύμφας κυρία; ἠρώτησεν ἡ Κλοτίλδη.

— Εἰς τί; δὲν περιεφρόνησες τὴν φιλοξενίαν μας καὶ φεύγεις ἐκ τοῦ πύργου ὡς ἐκ φυλακῆς καὶ καταφρονεῖς τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως; Εἶσαι λοιπὸν κληρονόμος, τῆς ὁποίας ἐποφθαλμιῶσι τὴν περιουσίαν, ἢ πριγκίπισσα, τὴν ὁποίαν ἄγριος γίγας θέλει νὰ νυμφευθῇ, ἢ νεόφυτος ἀπειθῆς, τὴν ὁποίαν ἡ οἰκογένεια αὐτῆς θέλει διὰ τῆς βίας νὰ περιβάλῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα; Ὅχι, εἶσαι ἀπλῶς κόρη πλάνης, συλληθεῖσα ἐκ τῶν ὀδῶν. Ἀλλὰ καυχᾶσαι διὰ τὴν καλλονὴν σου καὶ νομίζεις ὅτι ἡ τιμὴ σου διατρέχει κίνδυνον μεγαλειτερον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας ἢ εἰς τὰς ἐρήμους καὶ ἀγρίας ὁδοὺς.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ νεαρὰ κόρη ἠτένιζεν αὐτὴν ἐκπληκτος, ἡ κόμησσα ἐξηκολούθησε μὴ δυναμένη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν αὐτῆς:

— Ὁμίλει! ὁμολόγησον τὰς ὑβριστικὰς ὑπονοίας σου! ἀπαριθμήσον ὅλα τὰ ὄρατα ἐκεῖνα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐμπνέουσι τὸν σεβασμὸν εἰς τοὺς εὐπίστους!

— Δὲν κατηγορῶ κανένα, κυρία, ἀπῆντησεν ἡ Κλοτίλδη ἠρέμα, θέλω ὅμως τὴν ἐλευθερίαν μου.

— Είσαι πολύ νέα, φίλη μου, ώστε να ζητήσεις τόση τολμηρῶς τὴν ἐλευθερίαν σου. Νομίζεις λοιπόν, ὅτι δὲν ἀναγινώσκω εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου; "Α! θέλεις νὰ ἦσαι ἐλευθέρα, νὰ ἦσαι τυχοδιώκτις! "Αν δὲν σοὶ ἀνοιξῶσι τὰς θύρας, τότε καταφεύγεις εἰς στρατηγήματα καὶ φεύγεις ὡς αἱ βοημοὶ αἱ ἀδελφαὶ σου, αἱ ὅποσαι δραπετεύουσι πρὶν ἐξυπνήσῃ ὁ αὐθέντης. Ἄλλὰ δὲν θὰ φύγῃς μόνη, δὲν εἶναι ἀληθές, ἀθῶα νεανίς; Ἐλπίζεις νὰ συναντηθῆς ὀλίγον ἀπωτέρω μὲ τινα ἱππότην, ὅστις θὰ σε προστατεύσῃ μὲ τὸ βαλάντιον καὶ τὸ ξίφος του. "Οχι, δὲν σκέπτεσαι νὰ πλανηθῆς μόνη. Ἡ ἐρημία εἶναι κακὴ καὶ δύναται τις νὰ κάμῃ κακὰς συναντήσεις. Δὲν ἔχει οὕτως, ἐνάρετος κόρη;

Δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὠραίων τῆς Κλοτίλδης ὀφθαλμῶν.

— Δὲν ἐννοῶ ποσῶς τὴν ἀγανάκτησίν σας, κυρία, οὐδὲ τὰς μομφὰς σας καὶ τὰς ὕβρεις! Διατί λοιπόν μία εὐγενὴς δέσποινα ὡς ἡ κόμησσα δὲ Μονσενύ, ἀρέσκειται νὰ παρεμποδίζῃ τὴν ὁδὸν μιᾶς ἀγνώστου κόρης, ἣτις οὐδὲ ὕβρισεν αὐτήν, οὐδὲ βοήθειαν ἢ οἶκτον παρ' αὐτῆς ζητεῖ;

Ἡ Ἄρτεμις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὀργιζομένη προσέθηκεν:

— Προσποιήθητι ὅτι δὲν γνωρίζεις τίποτε! Προσποιήθητι τὴν ἀθῶαν, τὴν ἀκακὸν! Σὲ ἐννοῶ καὶ καταλαμβάνω τὴν κρυφίαν χαρὰν σου, τὸν θρίαμβόν σου.

— Θρίαμβόν; ἐπανελάβεν ἡ Κλοτίλδη ἐκπληκτος.

— Ναί, μεγαλαυχεῖς ὅτι ἐτάραξες τὴν καρδίαν ἀπείρου νεανίου, ἐνούσιώδους καὶ θερμοῦ. Ἦτο εὐτυχὴς πρὶν σὲ ἶδῃ, καὶ δὲν κατεφρόνει τοὺς οἰκογενειακοὺς δεσμούς; ἡ θῆρα ἐπλήρου πάντας αὐτοῦ τοὺς πόθους. Σήμερον εἶναι παράφρων. Ποῖον φίλτρον τὸν ἐπότισες, μέγαιρα; Θὰ μοὶ τὸ εἶπῃς, δὲν εἶναι ἀληθές; Ἄλλως δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς ἠγάπησε μίαν ξένην, ἀλήτιδα, ἐπαίτιδα...

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένισεν αὐτήν μετὰ ψυχρᾶς καταφρονήσεως.

— Μὲ ὕβρίζετε, κυρία, καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπισθῶ. Οὐδὲν ἐπ' ἐμοῦ ἔχετε δικαίωμα καὶ ἀγνοῶ πῶς ὀργίζεσθε ἐναντίον μου. Δὲν ἔχω ἐπαγγελμα νὰ τὰράσω τὰς καρδίας, ὡς αἱ κυρίαὶ ἐκεῖναι αἱ εὐγενεῖς τῆς μικρᾶς συνοδίας.

— Ὑποκρίτρια! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα, δὲν ἠννόησες λοιπόν, ὅτι ὀμιλῶ διὰ τὸν ἀνεψιόν μας τὸν Διδιέ;

— Τὸν κύριον Διδιέ! τὸν γενναῖον ἐκεῖνον εὐγενῆ! εἶπεν ἡ Κλοτίλδη ὠχρῶσα.

— Ὁ θεός του ἠγάπα αὐτόν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἄρτεμις, καὶ ἐκεῖνος ἐπέσυρε τὴν ὀργὴν του. Ὁ βασιλεὺς συνήνεσε νὰ προσλάβῃ αὐτόν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ἐκεῖνος τὸν δυσηρέστησε. Ἐγὼ τὸν ἐπροστάτευον, τὸν συνεβούλευον, τὸν ἠγάπων καὶ αὐτὸς σχεδὸν μὲ ἐξύβρισε. Πάντα ταῦτα χάριν σοῦ. Διὰ σὲ ἀρνεῖται τὴν οἰκογενεϊάν του, καταστρέφει τὸ μέλλον του καὶ καταδικάζεται εἰς τὴν πεινᾶν

καὶ τὴν δυστυχίαν. Ὁ Διδιέ σὲ ἀγαπᾷ, προσέθηκεν εἰς ἄκρον ὀργίλως.

— Μὲ ἀγαπᾷ! ἐκεῖνος, ὁ κύριος Διδιέ! ἐπιθύρισε ἡ Κλοτίλδη.

Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν ἐν ἐκστάσει καὶ ἠρυθρίασεν. Ἡ κόμησσα εἶδε τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπαστράπτοντας καὶ ἤκουσε τοὺς βιαίους παλμούς της καρδίας της. Ἠννόησε τότε ὅτι αὕτη ἀπεκάλυψεν εἰς τὴν Κλοτίλδην τὸν ἔρωτα τοῦ σωτήρος αὐτῆς.

— Μὲ ἀγαπᾷ! ἐπανελάβεν ἡ Κλοτίλδη δι' ἠλλοιωμένης φωνῆς. "Α! τὸ ἠγνῶον, κυρία. Ἡ καρδία μου ἔκλινε πρὸς αὐτόν, ὡς ἡ εὐχὴ πρὸς τὸν Θεόν. Δι' ἐμὲ ὁ βραχίων καὶ ὁ λόγος του ἦτο βραχίων καὶ λόγος ἀδελφοῦ. Ἠσθάνομην ὅτι δὲν ἤμην πλέον μόνη εἰς τὸν κόσμον! εἶχον ἐν στήριγμα. Χάριν ἐμοῦ λοιπόν νὰ καταστραφῇ ὁ εὐγενὴς αὐτὸς νέος! "Α! ἔχετε δίκαιον, κυρία, γίνομαι πρόξενος δυστυχίας εἰς ἐκείνους, οἵτινες μὲ προστατεύουσι καὶ μὲ ἀγαπῶσιν.

Ἡ κυρία Ἄρτεμις ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τῆς ὀδύνης.

— Λοιπόν, ὑπέλαβεν, ὁ Διδιέ δὲν σοὶ ὠμολόγησεν ὅτι σὲ ἀγαπᾷ; δὲν σοὶ ἐπρότεινε νὰ φύγῃς μαζὺ μὲ αὐτόν ἐκ τοῦ πύργου; Δὲν σοὶ ὑπεσχέθη, τοῦλάχιστον, νὰ σὲ συναντήσῃ;

— Ὁ ἀνεψιός σας εἶναι ἔντιμος, κυρία, ἀπῆντησεν ἡ Κλοτίλδη. Ἐλαβεν οἶκτον διὰ δυστυχῆ νέον ὡς ἐγὼ, δὲν κατεχράσθη ὁμός της θέσεώς μου.

— Λοιπόν δὲν ἠννόησες τὸν ἔρωτά του ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ βλέμματός καὶ τῆς φωνῆς του, ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἐκ τῆς ἀντιστάσεώς του εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως; . . .

— "Οχι, κυρία· ἐγὼνίζα τὸν κύριον Διδιέ γενναῖον καὶ ἀποφασιστικὸν καὶ δυνάμενον νὰ πράξῃ ὅ,τι γενναιοφρόνως ἔπραξε δι' ἐμὲ.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὅσον διὰ τὴν ἐξασφάλισίν σας θὰ τὸ πράξω εὐχαρίστως, ἀλλ' ὄχι τώρα, ἐδήλωσεν ἡ Λιουδμήλα. Τώρα, τὸ ζεύρετε καὶ σεῖς, μὰς ἔχουν κατὰσχεσιν εἰς τὴν περιουσίαν μας προσωρινῶς, καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάμω τίποτε!

— Καὶ βέβαια, τοῦτο ἔπρεπε τὰ γείνη προτῆτερα! ἠλιθερῶς ἐμέμφθη αὐτήν ἡ μαμὰ τότε, τοῦλάχιστον καὶ ἂν σὰς ἔπερναν ὅλη σας τὴν περιουσία, δὲν θὰ ἔμενες χωρὶς ἓνα κομμάτι ψωμί, θάξερεις ὅτι ἡ μάνα σας θὰ εἶχε φυλαγμένα γιὰ τὰς κακαῖς ἡμέραις;

— Τί νὰ γείνη, βλέπεις, δὲν τὸ ἐσκέφθην, συσπῶσα τοὺς ὤμους μετὰ διφορούμενης ἐννοίας ἐμειδίασεν ἡ Λιουδμήλα. Καὶ τώρα εἶπέτε λοιπόν πόσα θέλετε; Τώρα χρήματα δὲν ἔχω νὰ σὰς δώσω, πρὸς τὸ παρὸν κ' ἐγὼ εὐρίσκομαι εἰς ἀνάγκας! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ἡ Λιουδμήλα.

— Ἀφοῦ δὲν εἰμπορεῖς νὰ δώσης χρήματα, δόσε ὁμολογὸν μὲ τὴν ὑπογραφή σου! ἀυστόλως ἤδη ἐπρότεινε ἡ μαμὰ. Δόσε μου ὁμολογὸν μὲ παλαιὰ ἡμερομηνία, ὡς νὰ τὸ ἔγραψες τάχα πρὶν νὰ γείνουν αὐτά, ἐκατάλαβες, ψυχὴ μου; καὶ γράψε το ὄχι μὲ διορία, ἀλλὰ ἀπλῶς «εἰς πρώτην ἀνάγκησιν». Ἄν κερδίσετε τὴν ὑπόθεσιν μου τὰ πληρώνῃς, ἂν τὴν χάσετε, τότε τί νὰ 'πῆ κανεῖς, τῆς τύχης μου θὰ εἶνε! Τότε σοῦ ἐπιστρέφω τὸ ὁμολογόν.

— Τοῦτο εἶνε πρακτικώτατον! ἡμιχλευστικῶς, ἡμιπεριφρονητικῶς θεωροῦσα τὴν μητέρα της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἀνεφώνησεν ἡ Λιουδμήλα, δὲν ἐπερίμενα νὰ ἦσθε τόσο πρακτικὴ! . . . Εἰς τί ποσὸν θέλετε λοιπόν νὰ κάμω τὸ γραμματίον;

— Τόσον ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῶν καλὰ τὰ γηρατεῖά μου.

— Αὐτὸ εἶνε παραπολὺ ἀόριστον, τί ἐννοεῖτε μὲ τὴν ἐξασφάλισιν! Λάβετε τὸν κόπον νὰ εἰπῆτε τὸ ποσόν.

— Τί νὰ εἰπῶ! Σὺ πρέπει νὰ τὸ αἰσθανθῆς!

— Ἐγὼ τίποτε δὲν αἰσθάνομαι. Γνωρίζω μόνον ὅτι οὔτε πέντε, οὔτε δέκα δέχομαι.

— Δὲν δέχομαι, ὄχι, ψυχὴ μου, δὲν δέχομαι, οὔτε τὰ χέρια μου καταδέχομαι νὰ λερῶσω.

— Λοιπόν νὰ σὰς εἰπῶ τὸ τελευταῖόν μου ποσόν! μετ' ἀποφάσεως ἐπρότεινε ἡ Λιουδμήλα. Θὰ σὰς δώσω εἰκοσιπέντε χιλιάδες ρούβλια καὶ οὔτε ἓνα καπικὶ περισσότερον! Μὲ 6 τοῖς 100 τόκον θὰ ἔχετε ἐτήσιον εἰσόδημα χίλια πεντακόσια ρούβλια, καὶ ἐπειδὴ σεῖς βέβαια θὰ γείνετε τοκογλύφος καὶ θὰ λαμβάνετε ἐνέχυρα, θὰ ἔχετε καὶ 25 χιλιάδας κατ' ἔτος. Μοῦ φαίνεται ὅτι τοῦτο εἶνε ἀρκετὴ ἐξασφάλισις διὰ τὰ γηρατεῖά σας!

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἰσῆγα σκεπτομένη.

— Ἄν κ' αὐτὰ εἶνε τιποτένια πράγματα, εἶπεν αὕτη, ἐπὶ τέλους, μετὰ ἠλιθερᾶς στοναχῆς, ἀλλὰ τὴν σήμερον ἡμέρα, δὲν πρέπει κανεὶς ἀπὸ τὰ παιδιὰ του νὰ περιμένῃ πολλὰ πράγματα! . . . Ὅριστε, Λιουδμήλα Σεργιέβνα! Τὰ δέχομαι, γιὰτί μὲ βιάζει ἡ ἀνάγκη, πιστεψέ το, ἡ ἀνάγκη μὲ βιάζει! Πρέπει νὰ φροντίσω μόνη μου γιὰ τὸν ἑαυτό μου, γιὰ νὰ μὴν ἀποθάνω στὰ γηρατεῖά μου ἀπὸ τὴν πείνα, ἀφοῦ οἱ ἄλλοι δὲν φροντίζουν!

Τὸ γραμματίον ὑπεγράφη καὶ ἡ σιωπὴ τῆς Ὀλγας Ρωμάνοβνας ἠγοράσθη.

ΙΑ'

Ἡ δικάσιμος ἡμέρα.

Ἡ αἰθουσα τῶν συνεδριάσεων τοῦ δικαστηρίου ἦτο πλήρης λαοῦ, ὅστις ἐπλήρου

τοὺς διαδρόμους καὶ τὴν κλίμακα καὶ συνωθεῖτο πρὸς τὴν εἴσοδον. Δι' οἴουδ' ἄποτε μέσου προσεπάθει ἕκαστος νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ, ἔνθα ἔμελλε νὰ ἐξελεχθῇ ἓν ἐκ τῶν μάλα διαφερόντων ἐπεισοδίων δικαστικοῦ δράματος. Τὸ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Βελτίστσεφ ἐνδιαφέρον, μεγαλοποιηθὲν ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν διαδόσεων ἠυξήθη μέχρις ὑψίστου βαθμοῦ. Ὁ Πλάτων Βελτίστσεφ καὶ ἡ Εἰρήνη ἐγένοντο οἱ ἥρωες τῆς ἡμέρας. Δὲν ὑπῆρχεν αἴθουσα, δὲν ὑπῆρχε γωνία ἐν τῇ πόλει, ἐν ἣ νὰ μὴ γίνεταί λόγος περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βελτίστσεφ.

— Ἄρχεται ἡ δίκη, βροντωδῶς ἀνεκοίνωσεν ὁ δικαστὴς εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων.

Ὁ λαὸς μεθ' ὑποκόφου θορύβου, συνοδούντος ἀείποτε τὴν ταυτόχρονον κίνησιν ἀνθρωπίνης μάχης, ἠγέρθη ἐκ τῶν θρανίων.

Τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου κατέλαβον τὰς ἐπὶ τῆς ἐξέδρας θέσεις των, ὅπισθεν ἐρυθρᾶς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἴστατο ἐπίχρυσον δικαστικὸν κάτοπτρον. Οἱ δικηγόροι ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰς συνήεις θέσεις των. Πάντες ἠτοιμάσθησαν διὰ μίαν ἐκ τῶν τὰ μάλα διαφερούσων στιγμῶν, ἣν προὔκαλει, καὶ δικαίως ἴσως, ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῶν ἐνόχων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ δημοσίου. Ἄλλὰ πλειότερον πάντων διέλαμπεν ἐπὶ τοῦ δικηγορικοῦ βήματος ὁ συνήγορος τοῦ Βελτίστσεφ, διάσημος βαρὼν φὸν Σνίτσλη, οὐτινος ἡ μορφή καὶ τὸ σχῆμα ἐξέφραζον ἀκράδαντον πεποίθησιν περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ πελάτου του καὶ ὡσεὶ ἐνηθύνετο ἐκ τῶν προτέρων ἐπὶ τῷ νικηφόρῳ θριάμβῳ του. Ὡς συνήγορος τῆς Εἰρήνης διωρίσθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου βελονοειδῆς τις κύριος, διακρινόμενος διὰ τὴν μηδαιμότητα, τὴν ἀδαημοσύνην του καὶ ὅστις εἶχε συστηθῆ ὑποβολιμαίως ὑπὸ τοῦ βαρῶνος φὸν Σνίτσλη.

— Ὁδηγήσατε τοὺς κατηγορουμένους! διέταξεν ὁ προεδρεύων, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Βελτίστσεφ καὶ ἡ Εἰρήνη ἐν μέσῳ χωροφυλάκων, εἰσῆχθησαν ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος καὶ ἔλαβον θέσιν εἰς τὰς ἔδρας τῶν κατηγορουμένων. Ὁ Πλάτων Βασιλεβιτς ἐφόρει φράκον, ἡ δὲ Εἰρήνη κομφὴν μέλαιναν ἐξ ἐριούχου ἐσθῆτα, ἧς αἱ μακρὰι πτυχὰι κατέπιπτον μεγαλοπρεπεῖς. Λορμέτα, διόπτραι καὶ ἑκατοντάδες βλεμμάτων διηυθύνθησαν ταυτοχρόνως ἐπὶ τοῦ συμπλέγματος ἀμφοτέρων τῶν προσώπων τούτων. Ἐκαστος τῶν παρισταμένων ἐζήτηε νὰ ἀνακαλύψῃ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας των τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἐνδομύου ἐκείνου αἰσθήματος, ὅπερ συνεταιράσσεναὐτοῦς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἀμφοτέρων τὰ πρόσωπα ἦσαν ὠχρά, ἀλλ' ἤρεμα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν μὲν τῇ ἡρεμίᾳ τῆς Εἰρήνης ἐξέδηλοῦτο ἡ συναίσθησις περὶ τῆς ἀθωότητός της, ἡ προσδοκία τῆς καταδικῆς καὶ ἡ ἰκετήριος ἐλπίς πρὸς ἀρμόζουσαν τιμωρίαν, ἐν δὲ τῇ μορφῇ τοῦ Πλάτωνος ἀπεικονίζετο ποιά τις ἀδιάφορος ἀπάθεια.

Κατόπιν τῆς συνήθους διατυπώσεως πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἐνόχων καὶ τὰ λοιπὰ, οἱ κατηγορούμενοι ἐζητάσθησαν περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς θέσεώς των, μετὰ τὰ ὁποῖα ἤρξατο ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κατηγορητηρίου.

— Κατηγορουμένη! ὁμολογεῖτε ὅτι εἴσθε ἔνοχος; ἀπετάθη ὁ προεδρεύων πρὸς τὴν Εἰρήνην μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἀναγνώσεως.

— Ὁμολογῶ, ἀπήντησεν αὐτῇ εὐθαρσῶς, συνειδότης καὶ ἡσύχως.

Ἄλλ' εἰς τὴν αὐτὴν τῷ Βελτίστσεφ γενομένην ἐρώτησιν οὗτος ἀπεκρίθη ἀρνητικῶς καὶ τὸ «ὄχι» αὐτοῦ, ἐλέχθη τοσοῦτον ἐπίσης εὐθαρσῶς, συνειδότης καὶ ἡσύχως, ὅσον καὶ τὸ «ναί» τῆς Εἰρήνης.

ἤρξατο ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων.

Πρῶτος τούτων ἐζητάσθη ὁ ἰατρός τοῦ μακαρίτου Μαξίμου, ὅστις κατέθεσεν ὅτι, ὅταν προσεκληθῆ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πελάτην του, εὗρεν ἤδη αὐτὸν νεκρὸν, καὶ ὅτι ἐξέδωκε τότε τὴν διὰ τὴν ἀστυνομίαν αἰτιολογίαν τοῦ θανάτου, ὅστις προήλθεν ἐξ ἀποπληξίας διότι ὁ μακαρίτης, ὑπὲρ τὸ δέον ἐργαζόμενος, ὑπέφερε κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου του ἡμέρας ἐκ κεφαλαλγίας καὶ νευρικῶν διαταραξέων. Πρὸς δε, ὁ ἰατρός εἰς τὴν αὐτὴν ἐμμένει γνώμην καὶ κατὰ τὴν ἐνεστώσαν στιγμὴν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν δηλητηρίασιν, εἰς οὐδενὸς τὴν κεφαλὴν ἐπῆλθεν τότε τοιαύτη ὑποψία.

Κατόπιν τούτου προσῆλθεν ὁ ἀπόστρατος ἀνθυπολοχαγὸς Καρτονάκης, εἰς ἐκ τῶν τὰ μάλα ἰσχυρῶν ἐπιχειρηματιῶν, ὅστις ἐρωτηθεὶς κατέθεσεν, ὅτι ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸν μακαρίτην, ὅτι διετήρει μετ' αὐτοῦ ἐμπορικὰς σχέσεις, ὅτι ἦτο λίαν τολμηρὸς ἐπιχειρηματίας ἀλλὰ καὶ λίαν προσεκτικὸς, εἰς τὰς συναλλαγὰς του δὲ τακτικώτατος.

— Ὅποια ἦσαν αἱ πρὸς ἀλλήλους καὶ αἱ πρὸς τὰ κεφάλαια τοῦ κατηγορουμένου σχέσεις;

— Ἐφ' ὅσον μοι ἦτο γνωστὸν, σκεφθεὶς ἀπεκρίθη ὁ Καρτονάκης, ὁ μακαρίτης ἐθεώρει τὸν Πλάτωνα ὡς ἓνα ἐκ τῶν παντοτεινῶν συνεταίρων του καὶ διηύθυνε τὰς ὑποθέσεις του, τοῦλάχιστον τὰς σημαντικωτέρας. Αἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους σχέσεις των ἦσαν στενώταται. Ὁ Πλάτων Βασιλεβιτς, ἦτο ὁ πλησιέστερος συγγενὴς τοῦ μακαρίτου, ὅστις ἠγάπα καὶ ἐφίετο πρὸς αὐτὸν πατρικῶς. Ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Πλάτων Βασιλεβιτς, ἔβλεπε πάντοτε, ὅτι ἐφέρετο μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν μακαρίτην. Ἦσαν εἰς πολὺ στενὰς σχέσεις μετὰ τῶν.

Περὶ τῶν πρὸς τὴν σύζυγόν του σχέσεων ἐρωτηθεὶς ὁ κ. Καρτονάκης ἀπεκρίθη μετὰ πλήρους εὐλικρινείας, ὅτι ὁ μακαρίτης ἦτο ὁ πιστότερος καὶ τρυφερότερος τῶν συζύγων, καὶ ἐξ ὧν δύναμαι νὰ κρίνω ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀνταπέδιδεν ἀείποτε τὰ ἴσα τούλάχιστον, οὐδέποτε ὁ ἐλάχιστος ὑπαινιγμός, ὁ ἐλάχιστος λόγος προσέβαλε τὸ ὄνομά της. Ἄπαντες οἱ φίλοι τοῦ μακαρίτου πάντοτε ἐθεωροῦμεν τὸν γάμον τοῦτον ὡς τὸ εὐτυχέστερον καὶ μάλλον πα-

ραδειγματικὸν συνοικέσιον Ἐφρονοῦμεν πάντοτε ὅτι τὸ ζεῦγος τοῦτο ἠγαπᾶτο ἀμοιβαίως.

— Δὲν ἐξέφρασε ποτε ὑπαινιγμὸν τινα ἢ παράπονον περὶ τῶν οἰκογενειακῶν αὐτοῦ ἐν γένει;

— Οὐδέποτε! θερμῶς ἐδήλωσεν ὁ Καρτονάκης οὐδέποτε. Ἐνίοτε παρεπονεῖτο μόνον, διότι ὁ Θεὸς δὲν τῷ δίδει κληρονόμους, πρὸς τὴν σύζυγόν του ὅμως ἐφέρετο πάντοτε καὶ ἐν ἀπουσίᾳ καὶ ἐνώπιον αὐτῆς μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης. Ἄλλως τε ὅτι τὴν ἠγάπα, καταφαίνεται ἐναργέστατα ἐκ τῆς διαθήκης του, καταστήσας αὐτὴν κληρονόμον τῶν χρημάτων ἐκείνων, ἅτινα οὐδέποτε ἐχρησιμοποίησεν εἰς τὰς συναλλαγὰς του, καὶ τὰ ὅποια μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐναποταμίευε. Τοῦτο μόνον ἀρκεῖ ὅπως καταδειξῆ πόσον περὶ αὐτῆς ἐμερίμνα.

— Εἶπατε ὅτι ἡ σύζυγός του ἀνταπέδιδεν αὐτῷ ἀμοιβαίως τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν;

— Ναί, ἐξ ὧν ἡμεῖς, οἱ ξένοι, ἠδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν καὶ γνωρίζωμεν.

— Ἄλλὰ δὲν παρετηρήσατε ἰδιαίτερόν τι εἰς τὰς πρὸς τὸν κατηγορούμενον σχέσεις τῆς κυρίας Βελτίστσεφ;

Ὁ Καρτονάκης συνέσπασε τοὺς ὤμους.

— Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος ἐτύγγαθεν ὁ στενώτερος τῶν συναιτέρων, πρὸς δε καὶ ὁ πλησιέστερος συγγενὴς τοῦ μακαρίτου, ἀπεκρίθη οὗτος, ἐννοεῖται ὅτι ἦτο καὶ τὸ στενώτερον πρὸς τὴν οἰκίαν πρόσωπον· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν συγγενικῶν σχέσεων μετὰ τοῦ Πλάτωνος Βασιλεβιτς καὶ τῆς Εἰρήνης Βορίσοβνας, οὔτε ἐγώ, ἀλλ' οὔτε οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἄλλος, φρονῶ, παρετήρησε ἰδιαίτερόν τι.

— Ἄλλ' ἴσως ἐκυκλοφόρουσιν σκοτεινὰί τινες φῆμαι;

— Οὐδέποτε! Ἐπαναλαμβάνω, ἀπαντες ἡμεῖς ὑπελαμβάνομεν τοῦτο ὡς παραδειγματικὸν συνοικέσιον! μετὰ πλήρους πεπονηθείσεως καὶ ἀξιοπρεπειᾶς ἠρνήθη ὁ Καρτονάκης.

— Παρευρέθητε εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Βελτίστσεφ; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Βεβαίως! Ἠκολούθησα.

— Παρετηρήσατε τότε ἰδιαίτερον, παράδοξόν τι εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τὰς πράξεις τῶν κατηγορουμένων;

— Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα δὲν ἠκολούθησε τὴν κηδείαν, ἐδήλωσεν ὁ μάρτυς. Ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὸν Πλάτωνα Βασιλεβιτς, ἦτο εἰς ἄκρον περιλυσος διὰ τὴν ἀπώλειαν, οὐδὲν ἄλλο παρετήρησα. Ὁ κατηγορούμενος ἠτήσατο τὴν ἀδειαν ὅπως ἀποτεινῆ ἐρώτησιν τινα εἰς τὸν μάρτυρα.

— Ἐνθυμείσθε, κ. Καρτονάκη, εἶπεν οὗτος, ὅταν, ἀκολουθοῦντες τὸ φέρετρον, μὲ ἠρωτήσατε διατὶ ἡ χήρα δὲν παρευρίσκειται, τί σὰς ἀπήντησα τότε;

— Ναί, ἐνθυμοῦμαι ὅτι πράγματι σὰς ἠρώτησα, ἀπεκρίθη σκεφθεὶς ὁ μάρτυς, καὶ σεῖς μοι εἶπατε τότε ὅτι ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα ἦτο τόσον τετραγαμμένη ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου δυστυχήματος, ὥστε δὲν

ἦτο εἰς κατάστασιν· εἶπατε ὅτι φοβεῖσθε μὴ προσβληθῆ ὑπὸ νευρικοῦ πυρετοῦ, καὶ ἐξεφράσατε μάλιστα τὸν φόβον μὴ ὁ θάνατος οὗτος ἐπιφέρῃ βλάβην εἰς τὰς διανοητικὰς αὐτῆς δυνάμεις.

— Εὐχαριστῶ τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σὰς ἐρωτήσω, εἶπεν ὁ Βελτίσσοφ.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Ἄλλ' ὁ πατήρ της ἦτο πτωχός;

— Ναί.

— Πῶς λοιπὸν συμβαίνει ἡ θυγάτηρ του νὰ ἦναι πλουσία;

— Ἄγνοῶ, καὶ πιστεύω ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι ἀγνοοῦσιν ἐπίσης. Ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι, ὅταν ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ ἦτο ἐπτα ἢ ὀκτώ ἐτῶν, ἐγένετο λόγος περὶ μυστηριώδους τινὸς δωρεᾶς, κολοσσαίου τινὸς κληροδοτήματος, ἀφθέντος εἰς αὐτὴν ὑπὸ ἀγνώστου προστάτου. Εἰς συμβολαιογράφος τῶν Παρισίων ἠγόρασεν ἐπ' ὀνόματι της τὸ κτῆμα τοῦ Θιλ-Σατέλ.

— Τί λέγεται περὶ τῆς νέας ταύτης;

— Μόνον καλόν... θεωρεῖται ἀγαθὴ καὶ φιλόνητος.

— Δὲν ὑποθέτετε νὰ ἔχη αἰτίαν, ὅπως μισῆ τὸν κύριον Δεβεζαί.

Ἄδελφός της ἦν ὁ κύριος Δεβεζαί.

— Πῶς εἶναι δυνατόν, εἶπε, νὰ μισῆ τὸν κόμητα;... ἕνα γέροντα!...

— Ἔστω... ἀλλά, διὰ λόγους ἀγνώστους εἰς ἐμέ, δύναται νὰ μισῆ τοῦλάχιστον τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος.

Ἄδελφός της ἦν ὁ κύριος Δεβεζαί.

— Κάτι τρέχει... καὶ ἠγγισα τὴν εὐαίσθητον χορδὴν... δὲν ἔχει οὕτως;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός... ὑπεσχέθη νὰ σὰς τὰ εἰπῶ ὅλα... καὶ θὰ τὰ εἰπῶ... ὅσον καὶ ἂν τοῦτο μοι εἶναι ἀλγεινόν... Πιστεύω πράγματι ὅτι ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ ἐχθρεύεται τὴν Μαγδαληνὴν Δεβεζαί.

— Διατί;

— Ζηλοτυπία νεανίδων.

— Ζηλοτυπία;

— Ναί.

— Πρὸς τί;

— Ἡ δεσποινὶς Καλλιουὲ ἠσθάνετο δι' ἐμέ τρελλὴν τρυφερότητα... τὴν ὁποίαν ὁ πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν ἔρωσ μου δὲν μοι ἐπέτρεπε νὰ συμμερισθῶ.

— Μὴ, καὶ χωρὶς νὰ τὴν συμμερίζεσθε, ἕνεκα νεανικῆς ἀσυνεσίας, ἐνεθαρρύνετε αὐτήν;

— Ὅχι... ἀπεναντίας ἐπραξα πᾶν ὅ,τι δυνατόν διὰ νὰ τὴν ἀποτρέψω.

— Καὶ δὲν ἐπετύχετε;

— Δυστυχῶς ὄχι.

— Τίνι τρόπῳ ἡ δεσποινὶς Καλλιουὲ ἔμαθε τοὺς γάμους σας;

— Δι' ἐπιστολῆς.

— Καὶ πότε ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην;

— Χθές.

— Ἡ καταγγελία, ἐσκέφθη ὁ εἰσαγγελεὺς, χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς νυκτὸς ταύτης. Ἡ νεανὶς δὲν ἔχασε καιρὸν ὅπως ἐκδικηθῆ... Τίς οἶδε μὴ εὐρίσκειται εἰς χεῖράς της ὁ μίτος;... Ὅθι εἰδωμέν...

Ἄδελφός της ἦν ὁ κύριος Δεβεζαί.

— Κύριε, εἶπεν οὗτος, πιστεύω ὅτι ἡ παρουσία μου θὰ ἦτο μεγίστη ἀνακούφισις εἰς τὰς βασάνους, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ὑφίσταται ὁ κύριος Δεβεζαί... Μία ἐπίσκεψίς μου θὰ ἦτο διαμαρτύρησις κατὰ τῆς συντριβούσης αὐτὸν κατηγορίας, τὴν ὁποίαν θεωρῶ ἐν πεποιθήσει ἀδίκου. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἰδῶ ἐπὶ μίαν κἂν στιγμὴν;

— Φεῦ! κύριε, εἶναι ἀδύνατον.

— Πῶς! ἂν ἠθέλετε...

— Δὲν δύναμαι νὰ θέλω...

— Διατί;

— Ὁ κύριος Δεβεζαί εὐρίσκειται ὑπὸ αὐστηρὰν ἀπομόνωσιν. Περιστάσεις, εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν ὁποίων δὲν δύναμαι νὰ εἰσέλθω, δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ ἀρθῆ ἡ ἀπομόνωσις αὕτη πρὶν ἢ λήξῃ ἡ ἀνάκρισις. Ἐν τῷ συμφέροντι αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, καθὼς καὶ ἐν τῷ συμφέροντι τῆς ἀληθείας, ὁ κύριος πενθερός σας δὲν πρέπει νὰ συγκοινωνήσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος μετ' ἄλλου. Μὴν ἐπιμένετε λοιπὸν, κύριε ὑποκόμη, διότι μὲ θέτετε εἰς τὴν ἀλγεινὴν ἀνάγκην νὰ σὰς ἀρνηθῶ αὐθις...

— Ὡστε δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ φέρω εἰς τὴν Μαγδαληνὴν εἰδήσεις περὶ τοῦ δυστυχῶς πατρὸς της;

— Εἰπέτε εἰς τὴν κυρίαν ὑποκόμησάν ὅτι ὁ κόμης ὑπέστη τὴν ὁδοπορίαν κατὰ λίτρον ἢ ὅσον ἤλιπζον.

— Ἀληθῶς;

— Σὰς τὸ βεβαίω.

— Καὶ τώρα;

— Εἶναι ἡσυχος καὶ ἐγκαταρεῖ. Πιστεύει εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ἀθωότητά του... Οὗτοι δὲ εἶναι δύο ἰσχυροὶ ὑπερασπισταὶ διὰ τὸν μὴ ἐπικαλούμενον αὐτοὺς ἀδίκως.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός. Ὁ Θεὸς θὰ τὸν προστατεύσῃ καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ ἀποκαλυφθῆ!

— Τὸ ἐπιθυμῶ θερμότερα... Ἡ δὲ ὑλικὴ θέσις τοῦ κυρίου Δεβεζαί εἶναι εὐχάριστος. Κατοικεῖ ἐν μεμονωμένῳ δωματίῳ, ἔχει καλὴν κλίνην καὶ ἀνάκλιτρον, ἡ δὲ τροφὴ τῆς φυλακῆς εἶναι ἐκλεκτή, ὅταν θέλωσιν οἱ δυνάμενοι νὰ πληρώσωσι. Ἄδελφός της ἦν ὁ κύριος Δεβεζαί.

— Δύναται νὰ γράψῃ πρὸς αὐτὸν ἢ Μαγδαληνὴν;

— Ναί. Σὰς προειδοποιῶ ὅμως ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας ὑποκομῆσεως θὰ ἀναγνωσθῆ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ...

Καθ' ἐκάστην δὲ θὰ πέμπω ὑμῖν ταχυδρόμον μετὰ λεπτομεροῦς δελτίου τῆς τε φυσικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ δεσμοῦ. Ὅθι ἀναγγεῖλω ὑμῖν προσέτι ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἀρθῆ ἡ ἀπομόνωσις, καὶ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ συγκοινωνία μετ' αὐτοῦ θὰ κατασταθῆ δυνατὴ.

Ἄδελφός της ἦν ὁ κύριος Δεβεζαί.

— Ὁ Λουκιανός εὐχαριστήσας τὸν εἰσαγγελεὺς ἀνεχώρησε. Μετ' ὀλίγον δὲ ἔτρεχεν ἔφιππος καὶ μετὰ καρδίας συντετριμμένης ἀπὸ τῆς εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί ἀγούσης.

ΜΔ'

Πρόσκλησις μάρτυρος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ, ἀφοῦ παρέστη εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ κόμητος Δεβεζαί, ἔπενυσε καὶ τρέχουσα ἀπὸ ρυτῆρος ἐπανελάμβανε μετὰ πικρίας: «Δυστυχῆς!... δυστυχῆς!... τί ἐπραξα;...» ἡ Στεφάνα καὶ ὁ Νικόλας περιέμενον, ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον καθήμενος, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Θιλ-Σατέλ. Ἦσαν δὲ ἀμφότεροι σκυθρωποὶ, οὐδὲ λέξιν περὶ ἔρωτος ἔλεγον. Καὶ αὐτὸς καὶ ὁ Σγουρός, ἐξηπλωμένος εἰς τὸν ἥλιον, φαίνεται συμμεριζόμενος τὴν θλίψιν τῶν δύο ἐραστῶν, οἵτινες ἔβλεπον κάλλιστα ὅτι ἡ Ἰωάννα παρίστα τὸ κύριον πρόσωπον παραδόξου δράματος.

Προησθάνοντο συμφορὰν τινὰ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦσαν ἀνήσυχοι· ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο καὶ νὰ μαντεύσωσι ποίου εἴδους θὰ ἦτο ἡ συμφορὰ αὕτη.

Στεφάνα ὠμολόγει ὅτι τὰ ἐν τῷ οἴκῳ ἔβαινον ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀφ' ἧς ἡ κυρία των συνωμίλησε μετὰ τοῦ ἀσχημομούρη ἐκείνου γέροντος. Δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ συγχωρήσῃ τὸν Νικόλαν, ὅστις εἶχε φέρει εἰς Θιλ-Σατέλ τὸν ἀπαίσιον ἐκεῖνον ξένον. Ὁ πλανόδιος ἔμπορος ὑφίστατο φοβερὸν μαρτύριον βλέπων τὴν δυσθυμίαν ἐκείνην τῆς ἐρωμένης του.

Ἀμφότεροι δὲ ἐθαύμαζον ὑπεμέτρως ἐπὶ τῇ παρατεταμένῃ ἀπουσίᾳ τῆς Ἰωάννας, ἧτις εἶχεν εἰπῆ αὐτοῖς ὅτι μετέβαινε εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

Τί ἤθελεν ἐκεῖ, ἀφοῦ ὁ Λουκιανός Βελεδιῶν εἶχεν ἤδη νυμφευθῆ;

Καὶ ἡ ἀνησυχία τῶν δύο ἐραστῶν ἠύξανεν...

— Ἄ! ἂν τὸν εἶχα εἰς τὰ χέρια μου! ἐψιθύριζεν ἡ θαλαμηπόλος, πλήττουσα διὰ τοῦ μικροῦ αὐτῆς ποδὸς τὸ ἔδαφος· ἂν τὸν εἶχα εἰς τὰ χέρια μου τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον γέροντα!...

— Ἄν τὸν εἶχα εἰς τὰ χέρια μου! ἔλεγε καὶ ὁ Νικόλας, ἐλπίζων νὰ καθησυχάσῃ οὕτω τὴν ἐρωμένην του· ἂν τὸν εἶχα εἰς τὰ χέρια μου, θὰ ἄφιναν τὸν Σγουρὸν νὰ τὸν κάμῃ κομμάτια!

— Ὁ σκύλος σας ἔχει περισσότερον νοῦν ἀπὸ σας, εἶπε ξηρῶς ἡ Στεφάνα.

— Ὡς πρὸς αὐτό, δὲν λέγω ὄχι.

— Δὲν ἠθελε οὔτε νὰ τὸν ἰδῆ, οὔτε νὰ τὸν ἀκούσῃ τὸν βρωμερὸν ἐκεῖνον ξεσκλιάρη!... Ἦθελε νὰ τὸν φάῃ ἔτσι ὡμόν!... καὶ πρέπει νὰ ἔχη κανένας μεγάλο

θάρρος διὰ νὰ καταπιῇ αὐτὸ τὸ τέρας !... Τὸν ἐφοβήθηκα μάλιστα τὸν εἶδα ... Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς αὐτόν.

— Βέβαια ...

— Ἐσεῖς δὲν σκέπτεσθε ποτὲ τίποτα.

— Εἶναι ἀλήθεια.

— Εἴσθε ξεχασμένος.

— Δὲν λέγω ὄχι.

— Σωστός βλάκας.

— Δὲν ἔχετε ἄδικον.

Ἡ Στεφάννα θὰ ἐξηκολούθει βεβαίως τὸ ὀνοματολόγιον τῶν ἥκιστα κολακευτικῶν διὰ τὸν ἐραστὴν τῆς ἐπιθέτων τούτων, ἂν μὴ διέκοπτεν αὐτὴν χωρικός τις, ἀφιχθεὶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ εἰπὼν :

— Ἐ !... τὰ μάθετε ;

— Τι ;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Βεζαί.

— Ἐ ;

— Ἐπέρασα ἀπὸ τὸν πύργον.

— Καί ;

— Ἦταν ὁ κόσμος ἀνου κάτου ... Μὰ δὲν εἰξεύρετε τίποτα ;... Ἦτανε οἱ χωροφύλακες.

— Οἱ χωροφύλακες ! ἀνέκραξαν ταυτοχρόνως οἱ δύο νέοι.

— Θεέ μου !... ναί.

— Εἰς τὸν πύργον ;

— Εἰς τὸν πύργον.

— Καὶ τί ἤθελαν ;

— Τοὺς ἐπίασαν ὄλους ... καὶ θὰ τοὺς πᾶνε εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς τὸ Τούρ.

— Καὶ διατί ;

— Δὲν τὸ ξεύρω ... οὔτε κανένας τὸ ξεύρει, λέγω ὅ,τι εἶδα ... λέγω ὅ,τι μοῦ εἶπαν... καὶ εἶναι πάντα ἕνα νέον ... ἀφοῦ δὲν τὸ ξεύρετε.

Καὶ ὁ χωρικός μετέβη ἀλλαχοῦ νὰ μεταδώσῃ τὰς περὶ τούτου εἰδήσεις του.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας, ἡ δεσποινίδα μας τὰ κατὰφερε αὐτά ... εἶμαι βέβαιος.

— Ὡ ! ὦ ! ἀνεφώνησεν ἡ Στεφάννα, σκανδαλισθεῖσα.

— Αὐτὸ ὅπου σὰς λέγω ... καὶ στοιχηματίζω τὸ κεφάλι μου ... Σήμερα τὸ πρωὶ ἐπῆγα τὸ γράμμα τῆς δεσποινίδας εἰς τὸν εἰσαγγελέα, καὶ ὅταν ἔφευγα τὸν εἶδα ὅπου ἀνέβαινεν εἰς τὴν ἀμαξά, καὶ οἱ χωροφύλακες ὀπίσω ... αὐτὸ εἶναι καθαρὸ ...

Ἡ Στεφάννα ἠναγκάσθη νὰ παραδεχθῆ τὴν γνώμην τοῦ ἐραστοῦ τῆς, καὶ ἐσιώπησεν.

Παρήλθε μία ἔτι ὥρα.

Αἴφνης ὁ καλπασμὸς τοῦ ἴπρου τῆς Ἰωάννας ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἡ κάτωχρος ἀμαξὴν εἰσελθοῦσα ἐν τῷ περιβόλῳ εὔρεθη ἐνώπιον τοῦ Νικόλα καὶ τῆς Στεφάννας. Ἀφιπεύσασα δέ, καθυθύνθη κλονομένη πρὸς τὴν θύραν τοῦ προδύμου.

Ἡ Στεφάννα τὴν ἠκολούθησε, λέγουσα :

— Ἄ ! δεσποινίδα Ἰωάννα ... εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ὅπου λέγονται ;

— Καὶ τί λέγονται ;... ἠρώτησε μετὰ φωνῆς παραδόξου ἡ νεανίς.

— Ὅτι χωροφύλακες εἶναι εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί ;

— Δὲν εἶναι πλέον.

— Ἄλλὰ δὲν συνέλαβαν κανένα ;

— Συνέλαβον τὸν κύριον κόμητα.

— Θεέ μου !... τί δυστύχημα !... τὸν φτωχὸν γέροντα !... αὐτὸν τὸν καλὸν ἀνθρώπον !... Καὶ ποῖος ἦταν ἡ αἰτία ;

— Ἐγὼ ...

Ἡ Στεφάννα ὀπισθοχώρησεν, εἰπούσα :

— Σεῖς, δεσποινίδα ;... Εἶναι ἀδύνατον !

— Σοῦ λέγω ὅτι εἶμαι ἐγὼ — ἀπήνησεν ἡ Ἰωάννα ὀργίλως — σοῦ λέγω ὅτι εἶμαι ἐγὼ ... καὶ ὅτι εἶμαι μία ἀθλία !...

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, εἰσῆλθεν εἰς τὸν προδύμον καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ Στεφάννα καὶ ὁ Νικόλας ἔμειναν προσβλέποντες ἀλλήλους ἔντρομοι.

— Βλέπετε — εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Νικόλας — ὅτι εἶχα δίκαιον ; ... καὶ ὅτι ἐμάντευσα τί ἐπῆγα νὰ κάμω εἰς Τούρ ;...

— Ἡ πτωχὴ μου κυρία εἶναι βέβαια τρελλή — ἐψιθύρισε ἡ Στεφάννα — ἔχασε βέβαια τὸν νοῦν τῆς ... καὶ δὲν τολμῶ νὰ ἀναιβῶ εἰς τὴν κάμαρά τῆς ...

— Ἀναιβῆτε, δὲν κινδυνεύετε πολὺ...

Ἐνθαρρυνθεῖσα ἐκ τῆς συμβουλῆς ταύτης, ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν εἰς τὸν προδύμον καὶ ἀνελθοῦσα ταχέως τὴν κλίμακα ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ δώματα τῆς Ἰωάννας, ἀλλ' ὁ ἀντιθάλαμος ἦτο κεκλεισμένος ἔσωθεν.

Ἡ Στεφάννα δὲν ἐτόλμησε νὰ κρούσῃ τὴν θύραν καὶ κατῆλθεν αὐθις τεθλιμμένη.

Ἡ Ἰωάννα ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνη. Ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς, ἔρριψε μακρὰν τὸν πῖλον, τὸ μαστίγιον καὶ τὰ χειρόκτια τῆς, καὶ ριφθεῖσα ἐπὶ τινος ἔδρας ἔκλαυσε πικρῶς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ ἔδιδεν ὅλην αὐτῆς τὴν περιουσίαν, ἴσως δὲ καὶ τὴν ζωὴν τῆς αὐτῆς, ὅπως ἐπανορθώσῃ τὸ κακόν, ὅπερ ἔπραξεν.

Ἄλλ' ἦτο πλέον ἀργά !

— Θεέ μου !... Θεέ μου !... ἐψέλλιζεν ἡ δυστυχὴς ὀλολύζουσα ... Οὕτω λοιπὸν ὄρειλον νὰ ἐκδικηθῶ ;... Νὰ ἐκδικηθῶ !... καὶ διατί ;... Ποίαν προσβολὴν μοῦ ἔκαμαν ;... Ποῖος μὲ προσέβαλλε ;... Ὁ Λουκιανὸς Βιλλεδιού δὲν μὲ ἠγάπα ... εἶναι ἀληθές ... ἀλλὰ μὴ ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ μὲ ἀγαπήσῃ ;... Μοῦ εἶπε ποτὲ ἕνα καὶ μόνον λόγον διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν ὀλέθριον ἔρωτά μου ;... Ποτέ !... Ἰσως καὶ τὸν ἠγνοεῖ ... Δὲν μὲ ἠπάτησε ... Δὲν μοῦ ἔκαμε τίποτε... καὶ ὅμως ἐξεδίκηθην !... Καὶ πῶς ;... Δι' ἀτίμου καταγγελίας ... τοῦ ὄπλου τῶν οὐτιδανῶν ... Καὶ κατὰ ποίου ;... Κατὰ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἐπροστάτευσε τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν ... καὶ δὲν μοῦ ἔκαμε ποτὲ κακόν ... ἐνὸς ἀθῶου γέροντος ... διότι εἶναι ἀθῶος !... Λέγουν ὅτι ἐφόνευσεν τὸν ὑποκόμητα Ἀρμάνδον... Ἐστὼ !... Ὁ ὑποκόμητος τὸν ἠπάτα κατὰ τρόπον μισητὸν καὶ ἀθλιον ... καὶ αὐτὸς τὸν ἐφόνευσεν ... Ἐπραξε κάλλιστα !... ἦτο ἐν τῷ δικαίωμάτι του ... Καὶ ἐγὼ θὰ ἔπραττον τὸ αὐτό... καὶ ὅμως τὸν κατήγγειλα !... Τώρα δὲ εἶναι δεσμώτης, ἀτι-

μος, χαμένος !... καὶ εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία ! ... Ἄ ! τί ἔκαμα !... τί ἔκαμα !...

Καὶ ταῦτα λέγουσα ὀλολύζεν ...

Ἦθελε ν' ἀποθάνῃ .. ἐκτύπη τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ κεχρυσωμένου ξύλου τῆς ἔδρας τῆς ... εἶτα ἐπανελάβε τὸν μονόλογόν τῆς :

— Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ τύχη ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖράς μου τὸ φοβερόν ἐκεῖνο μυστικόν, ἔπρεπε νὰ τὸ καλύψω ; ... νὰ τὸ ἀποσιωπήσω ; ... ἔπρεπε ν' ἀφίσσω νὰ τελεσθῆ γάμος παρὰ φύσιν ; ... ἔπρεπε ν' ἀφήσω τὸν ἀδελφὸν νὰ νυμφευθῆ τὴν ἀδελφὴν του ; ... ἴσως ὄχι ... ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ λόγος νὰ πράξω ὅ,τι ἔπραξα ... ἔπρεπε, ὅτε ἔγραψα τὴν πρώτην φορὰν εἰς τὸν Λουκιανόν, νὰ πέμψω πρὸς αὐτὸν τὰς ἐπιστολάς τῆς κομῆσης Μαργαρίτας ... αὐταὶ θὰ τῷ ἀπεκάλυπτον τὴν ἀλήθειαν, καὶ οἱ γάμοι θὰ ἐμποδίζοντο ... Ἄλλ' ἡμην τρελλή, τρελλή ἐξ ἔρωτος, καὶ ἤθελον νὰ τὸν ἰδῶ ... νὰ τοῦ ὀμιλήσω ... νὰ τὸν ἀκούσω ... νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ... Καὶ ἀφοῦ δὲν ἦλθε ... ἀφοῦ οἱ γάμοι ἐτελείωσαν ... ἔπρεπε νὰ σιωπήσω ... καὶ ἂν δὲν εἶχον ἀκούσαν δύναμιν νὰ ζήσω μετὰ τοιοῦτου μυστικοῦ, ἔπρεπε νὰ τὸ θάψω μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τάφῳ ...

Δύο ἡμέραι παρήλθον, καὶ ἡ θλιψὴ τῆς νεάνιδος ἠϋξάνεν ἀντὶ νὰ ἐλαττωταί ... Οἱ ἔλεγχοι τοῦ συνειδότος τὴν ἐβασάνιζον φρικωδῶς Ἡ ἀπελπισία τῆς εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ ἔπακρον.

Τὴν πρωτὰν τῆς τρίτης ἡμέρας, ὁ ἐπιστάτης τῶν κτημάτων τῆς ἔφερεν αὐτῇ πρόσκλησιν ἐπὶ χαρτοσήμου, ἦν ἀνέγνω μετὰ τρόμου.

Προσεκαλεῖτο δι' αὐτῆς νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν ἀνάκρισιν ὡς μάρτυς τὴν ἐπομένην Πέμπτην κατὰ τὴν μεσημβρίαν· προσετίθετο δὲ ὅτι, ἂν μὴ παρουσιάζετο, θὰ προσήγετο διὰ τῆς βίας, κατὰ τὸν νόμον.

Ἡ δυστυχὴς ἔβλεπεν ὅτι συνεδέθη ὀριστικῶς μετὰ τῆς μισητῆς ἐκείνης ὑποθέσεως καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπαναλάβῃ διὰ ζωῆς τὴν κατηγορίαν, ἣτις τόσα εἰς αὐτὴν ἐστοίχιζε δάκρυα ... ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποκαλύψῃ τὸν τρόπον, δι' οὗ ἔμαθε τὸ φοβερόν μυστικόν ... τὴν μετὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου γέροντος γενομένην συμφωνίαν ... καὶ ἐπὶ τέλους ν' ἀποκαλύψῃ τὰ μυστικὰ τῆς καρδίης τῆς καὶ τὸ τρελλὸν πάθος τῆς διὰ τὸν Λουκιανόν Βιλλεδιού ... ὅπως ἐξηγήσῃ τὴν γενομένην ἀγοραπωλησίαν.

Καὶ ἐκάστη λέξις τῆς θὰ ἦτο νέα καταγγελία κατὰ τοῦ δυστυχοῦς κόμητος ... Καὶ ὅμως ὄφειλε νὰ ὑπακούσῃ ...

Καίπερ ἀγνοοῦσα τὰ τῶν δικαστηρίων, ἡ Ἰωάννα ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι, ἂν δὲν προσήρχετο ἐκουσίως, θὰ προσηγάγετο διὰ τῆς βίας. Ὅθεν ἀπεφόσισε νὰ ὑπακούσῃ, καὶ τὴν ἐπομένην Πέμπτην, περὶ τὴν μεσημβρίαν, εἰσῆλθεν ὡρὰ καὶ τρέμουσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, ὃν ἔσχομεν ἤδη

τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστους.

Ὁ κύριος Βασελέ — οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἀνακριτής — ἦτο εὐρωστός. Ἠγάπα δὲ ἰδίως τὰ μεγάλα κακούργηματα καὶ τὰς ὠραίας γυναῖκας.

Μεθ' ὅλην τὴν ὑπερβολικὴν αὐτῆς ὠχρότητα καὶ τὰς ἐκ τῆς ἀνησυχίας καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν βλάβας, ἡ Ἰωάννα ἐφάνη αὐτῷ ὠραία. Τὸ πρόσωπόν του ἔλαβεν ἔκφρασιν φιλαρεσκείας καὶ ἐσκέφθη ν' ἀναπτύξῃ ἐνώπιον τῆς θελκτικῆς ταύτης νεανίδος ἄπασαν τὴν ἀξίαν του, δεικνύμενος πονηρὸς ὡς ἀλώπηξ.

Ἡ φιλαρεσκία αὐτῆ διαθέσις δὲν ἀπήρσεν εἰς τὴν νεανίδα.

Ὁ κύριος Βασελέ οὐδὲν παρέλειψεν, ὅπως ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων αὐτοῦ πᾶν ἔγχοσ δικαστικοῦ τύπου καὶ δώσῃ εἰς τὴν ἀνάκρισιν χαρακτηριστὰ ἀπλῆς συνδιαλέξεως, μεταξὺ ἀνθρώπων φιλοφρόνων, συναντημένων κατὰ τύχην ἐν τινι αἰθούσῃ.

Ἐπῆρξεν ἴσως γελοῖος, ἀλλὰ δὲν ἐπροξένει φόβον.

Ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἀπέδωκε μεγίστην σπουδαιότητα ἦτο ἡ ἀκριβὴς περιγραφὴ τοῦ γέροντος, παρ' οὗ ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀγοράσῃ τὰς κλειδὰς τῶν νεκρικῶν ὑπογείων καὶ τὸ μυστικὸν τῆς 20 Σεπτεμβρίου, — καθ' ὅσον ἡ νεάνις, ἐν τῇ καταγγελίᾳ αὐτῆς, εἰς ταῦτα καὶ μόνον περιωρίσθη, μηδὲν ὑπαινιχθεῖσα περὶ τῶν ἐπιστολῶν τῆς κομήσσης Μαργαρίτας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Ἡ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

«Ἡμέραν τινά, ὃ δὸν Φερδινάνδος θηρεύων ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀρέων, κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς καταιγίδος, καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰ καταφύγῃ ὑπὸ μέγα δένδρον τοῦ παρακειμένου δάσους, γνωστοῦ εἰς πάντας τοὺς κυνηγούς. Ἐκτείνεται τοῦτο ἀμφιθεατρικῶς ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὄρους, τὸ ὁποῖον καθίσταται ἀπότομον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο διὰ σειρὰς ἀποκρήμων βράχων, τοὺς πρόποδας τῶν ὁποίων βρέχει ὁ Μανθαναρῆς· ἡ κοίτη αὐτοῦ εἶνε πρὸς τὸ μέρος τῶν βράχων στενὴ καὶ βαθεῖα. Μόλις ὁ Φερδινάνδος ἐπρόφθασε νὰ προφυλαχθῇ, ὅτε ἤκουσε γυναικείας φωνὰς ἐξερχομένας τοῦ πυκνοῦ δάσους· εἰς τὰς φωνὰς ἐκεῖνας ἀνεμιγνύετο καὶ ὁ μετρημένος καλπασμὸς ἵππου. Ὁ δὸν Φερδινάνδος ἐπροχώρησεν ἐκ περιεργείας, ἀλλὰ πάραυτα φοβερὸν θέαμα προσέβαλλε τὸ βλέμμα του. Εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε περίπου βημάτων, εἶδε προχωροῦσαν καὶ καλπάζουσαν ἡμίονον λευκὴν, πλουσίως ἐπισαγμένην, καὶ ὑπὸ ἰδρώτος περιρρομένην· ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐξήρχετο ἀφρός, ἐκ τῶν ρωθίων της δὲ αἶμα· ἡ ἡμίονος, καλπάζουσα πάντοτε, κατήρχετο δι' ἀποκρήμονα κατωφερείας πρὸς τὸν ποταμόν, σύρουσα συγχρόνως μίαν γυναῖκα

λιποθύμον καὶ κρεμαμένην ἐκ τοῦ ἐπιπέτου· ἡ δυστυχὴς προσεπάθησεν, ἀναμφιβόλως, νὰ σωθῇ, ἀλλ' ἐνῶ κατεγίνετο πρὸς τοῦτο, περιεπλάκησαν τὰ φορέματα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιπέτου. Ἐν τούτοις ἡ ἡμίονος, ἀφρίζουσα καὶ μανιώδης, ἔσπευδε πρὸς τὴν ἄβυσσον, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἠκούοντο μηκώμενα, ὡς ἐκ τῆς καταιγίδος, τὰ ὄρητικὰ ὕδατα τοῦ Μανθαναρῆς. Ὀλίγα ἔτι βήματα καὶ ἦ τε ἡμίονος καὶ ἀναβάτις θὰ ἐπιπτον ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ὅστις θὰ ἦτο καὶ ὁ τάφος της. Εἰς τὴν θέαν τοῦ φοβεροῦ κινδύνου, ὃ δὸν Φερδινάνδος ἠσθάνθη φρικίαςιν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα καὶ χωρὶς ν' ἀναλογισθῇ τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχε, ἐπήδησεν ἐκ τοῦ ἵππου του, ἔσπευσε, καὶ ἤρπασε διὰ στιβαρὰς χεῖρας τὸ πολύτιμον φορτίον. Τὸ ζῶον κατέβαλε τελευταίαν προσπάθειαν, ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ ἐνδύματα τῆς ἀναβάτιδος ἐσγίσθησαν καὶ ἡ ἡμίονος ἐκυλίσθη μετὰ φοβεροῦ πατάγου εἰς τὸ βάραθρον, ὃ τελευταῖος δ' αὐτῆς χρεμετισμὸς ἀνεμίχθη μετὰ τὴν ἀπαισίαν βοὴν τῆς καταιγίδος καὶ τοῦ χειμάρρου, ἐνῶ τὸ σῶμα νεαρᾶς καὶ θελκτικῆς γυναικός, ἡμιθανοῦς ἐκ τοῦ τρόμου, εὕρισκετο ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τρία βήματα μακρὰν τοῦ φοβεροῦ βαραθροῦ!

Ἡ ἄγνωστος ἀναλαβοῦσα ἐγονυπέτησεν εὐλαβῶς, ἔτεινε δὲ τὴν χεῖρα μετὰ ζῴης ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν σωτήρα της. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχος κυνηγετικοῦ κέρατος ἀντήχησεν ἐκεῖ πλησίον· ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεσκίρτησεν, καὶ ὡς ὑπὸ φοβεροῦ ὄνειρου ἀφουπνισθεῖσα, ἀπέσυρε τάχις τὴν χεῖρά της, λέγουσα διὰ φωνῆς μόλις ἀκουόμενης:

«Ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἴσθε, κύριε, οὔτε στιγμὴν δὲν πρέπει νὰ μείνετε πλησίον μου. Φύγετε! Φύγετε, ὅσον δύνασθε ταχύτερον, σὰς ἰκετεύω· κανεὶς ἄς μὴ μάθῃ ὅ,τι ἐνταῦθα συνέβη, καὶ ὅ,τι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπράξατε. ὦ, Θεέ μου! τρέμω μὴ σὰς εἶδον... ἔρχονται... δὲν ἀκούετε τὰς φωνὰς... τὸν θόρυβον τῶν ἵππων! Φύγετε, κύριε! Ὑγιαίνετε! Ὑγιαίνετε! Λησμονήσατε τὰ πάντα!...»

— ὦ! πράγματι, διέκοψεν ἡ Ἰνφάντη κιδεσιμώτατε, ἡ διήγησις, αὕτη πολὺ μὲ θέλγει καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ὅλοι ἐδῶ συμερίζονται τὴν γνώμην μου. Ἐπομένως— ἐπρόσθεσε χαμηλοφώνως— παρατηρεῖτε μὲ πόσῃ προσοχῇ σὰς ἀκούει ὁ βασιλεὺς;

— Ὑψηλοτάτη, ἐπανάλαβε μετὰ σοβαρότητος ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος, δὲν ἐτέλειωσα ἀκόμη τὴν διήγησίν μου. Τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δὸν Φερδινάνδος διηγείτο πρὸς τὸν πατέρα του ὅτι ἡ ἄγνωστος ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἔσωσε τὴν ζωὴν, τῷ διέφυγεν αἰφνης, ὅτι, ὡς ἐκ τῆς εὐγενείας τῶν τρόπων της καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας τῶν ἐνδυμάτων της, ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο κυρία ὑψηλῆς περιωπῆς, ὅτι ἔτσι αὕτη εἶχε καταστῆ δι' αὐτὸν τὸ ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν του καὶ τῶν ὀνειρων του καὶ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Μαδρίτην διὰ νὰ συναντήσῃ αὐτήν, ἐκρούσθη ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ

εἰς τῶν δικαστῶν τῆς Αὐλῆς, συνοδευόμενος ὑπὸ πλήθους ἰσπανῶν τοξοτῶν, προχωρεῖ πρὸς τὸν Φερδινάνδον, καὶ ἐγγίζων αὐτὸν διὰ τῆς λευκῆς του ράβδου ἀνακράζει:

«— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, δὸν Φερδινάνδε Πατασεράδα, σὲ συλλαμβάνω ὡς ἔνοχον ἐγκλήματος ἐσχάτης προδοσίας!...»

«— Κύριε δικαστά, ἐπιθύρῃσεν ὁ κόμης, τί ἔπραξεν ὁ υἱός μου;... διατί κατηγορεῖται;»

«Καὶ ὁ δικαστὴς ἀπήντησεν:

«— Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ἤγγισε τὴν βασιλίσσαν!»

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ δὲν ἔχυσε οὔτε ἓν δάκρυ. Ἄλλ' ὅτε ὁ Φερδινάνδος ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν ἵνα διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν ἐναγκαλισθῇ τῷ εἶπε:

«— Τώρα, δυστυχῆ μου υἱέ, θὰ ἴδῃς τὴν Μαδρίτην!...»

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ βασιλεὺς, φρικίων, ἀνέκραξεν:

— Ὁ ἀὴρ αὐτοῦ τοῦ δωματίου εἶνε ψυχρὸς. Μεδίνα Τσέλι, διέταξα νὰ φροντίσῃς ν' ἀναφθῇ ἐκ νέου ἡ θερμάστρα.

— Τὴν ἤναψαν, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ μέγας ἀρχιεπίσκοπος.

— Κυρία, εἶπεν ἡ Ἐλισάβετ τῆς Γαλλίας κύπτουσα πρὸς τὸ οὖς τῆς Μεγάλῃς Κυρίας, ἰδέτε τὸν βασιλέα πόσον εἶνε ὠχρὸς!

— Πράγματι! ἀπήντησεν ἡ Μεγάλῃ Κυρία, ἀκόμη δὲν ἀνέλαβεν ἐντελῶς ἐκ τῆς ἀσθενείας, καὶ δὲν εἶνε καλὸν νὰ κάθηται τόσον πολὺ. Ἄλλ' ἰδοῦ, ὁ αἰδεσιμώτατος ἐτοιμάζεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διήγησίν του. Ἄς ἀκούσωμεν.

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος μετ' ὀλίγον ἐπανάλαβε:

— Τὸ δικαστήριον τῆς Αὐλῆς εἶνε αὐστηρόν, ὅταν πρόκειται νὰ ἐφαρμώσῃ τοὺς νόμους, τοὺς ὑπερασπίζοντας τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως ἐναντίον οἰαοσδήποτε προσβολῆς, ἔστω καὶ ἀκουσίας, καὶ περὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ ἔτι ἂν ἐπρόκειτο. Τὸ δικαστήριον ἔχει νόμους, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἄλλως τε, ὁ νόμος λέγει ρητῶς: «Ἀπαγορεύεται τὸ ἐγγίζειν τὴν βασιλίσσαν, ἐπὶ ποινῇ θανάτου», ὃ δὲ δὸν Φερδινάνδος τῆς Πατασεράδας, ἤγγισε τὴν βασιλίσσαν! Ὅθεν κατεδικάσθη εἰς θάνατον! Ὅταν ἡ εἰδησις ἐκείνη ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ κόμητος, οὗτος ἐγονυπέτησε κραυγαζών:

«Κύριε καὶ Θεέ μου! Εὐσπλαγχνίσθητέ με!»

«Καὶ ἐπότιζε τὴν γῆν μετὰ δάκρυά του.

Ἐν τῇ στάσει ἐκείνη εὕρισκόμενος, παρουσιάσθη ἐνώπιόν του ἀγγελιαφόρος τῆς βασιλίσσης, ὅστις τῷ εἶπε:

«— Κύριε κόμη, ὁ υἱός σας ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου τὴν βασιλίσσαν· εἰς αὐτὴν ἀνήκει νὰ πράξῃ τὸ καθήκον της. Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὰς πληροφορήσω, ὅτι οὐδενὸς μέσου θὰ φεισθῇ, ἵνα σώσῃ τὸν δὸν Φερδινάνδον ἐκ τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτὸν κινδύνου· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θ' ἀποθάνῃ καὶ Αὐτή».

Ἡ βασιλίσσα ἐτήρησε τὸν λόγον της,

διότι μετ' ὀλίγον, τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1611, ἐσβέσθη ἀφνης, κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τῆς, καὶ ἐν ὄλῃ τῇ λάμψει τοῦ κάλλους τῆς. Ὁ δὸν Φερδινάνδος προηγήθη αὐτῆς εἰς τὸν τάφον. Ἀπέθανεν οὗτος, ὡς ὁ μεγαλειότερός του ἀδελφός, διὰ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου, αὐτός, ὁ τελευταῖος βλαστὸς τῆς οἰκογενείας τῶν Πατασεράδα.

• Μεγαλειότατε! ἠδύνασθε νὰ τὸν σώσετε, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπράξατε ἠρνήθητε τὴν χάριν τοῦ ἐνόχου, ἂν καὶ ἡ ἰδία ἡ βασίλισσα γονυπετῆς ἀπήτησεν ἐξ Ὑμῶν αὐτήν. Ἐπράξατε κάλλιστα, Μεγαλειότατε, διότι καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, ἐδώσατε εἰς τοὺς ὑπηκόους Ὑμῶν μέγα παράδειγμα σεβασμοῦ πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἐθιμοταξίας, οἵτινες εἶνε καὶ νόμοι τοῦ Κράτους!...

• Μεγαλειότατε! εἶνε μέγα παράγγελμα τοῦτο διὰ τοὺς διαδόχους Ὑμῶν, καὶ λυπούμαι, ὅτι ὁ πλησιέστερος πάντων, ὁ πρίγκηψ τῶν Ἀστουριῶν, δὲν εὐρίσκειται ἐδῶ, ἵνα ἀκούσῃ καὶ ὠφελῆθῃ ἐκ τῶν ὑψηλῶν διδασμάτων, τὰ ὅποια θ' ἀφήσετε ὡς κληρονομίαν πρὸς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

— Αἰδεσιμώτατε, ἀνέκραξεν ἡ Ἰνφάντη, δὲν μᾶς εἶπατε τί ἀπέγεινεν ὁ γέρον κόμης Πατασεράδας, ὁ δυστυχῆς πατὴρ τῶν δύο τέκνων, τῶν ὁποίων μᾶς διηγήθητε τὸ τραγικὸν τέλος.

— Οἰκτεῖρετε τὸν κόμητα, ἀπήνησεν ὁ μοναχὸς δι' ὕφους σοβαροῦ, ὑψηλοτάτη; ἔχετε ἄδικον. Ὁ γέρον ἐκεῖνος ἐσκέφθη ὅτι ἤρκει εἰς τὰ τέκνα του νὰ διδάξῃ αὐτὰ νὰ βαδίζωσι πάντοτε πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς τιμῆς, τῆς εὐσεβείας, τῆς ἀρετῆς, καὶ εἶτα νὰ κυνηγῶσι τὰς δοξαῖδας, καὶ τὰς κάπρους, νὰ ἱππεύωσι σφριγῶντας ἵππους, νὰ μεταχειρίζωνται τὸ βαρὺ ξίφος, νὰ κέκτονται πᾶσαν ἀναγκαίαν γνῶσιν δι' ἕνα εὐγενῆ Καστιλλιανόν! Ἄλλ' αὐτὸ μόνον δὲν ἤρκει, δὲν εἶνε ἀληθές, Μεγαλειότατε! Πρέπει πᾶς εὐγενῆς Καστιλλιανὸς νὰ γνωρίζῃ ἐπίσης τὴν ἐθιμοταξίαν, τὸν αὐστηρὸν τοῦτον κώδικα, ὅστις ὑποχρεοῖ πάντας εἰς τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τοῦ νόμου τοῦ δικαίου καὶ τοῦ καθήκοντος καὶ ὅστις ἐγγυᾶται εἰς τὰ βασιλικὰ πρόσωπα τὸ εἰς αὐτὰ ὀφειλόμενον ἐρ' ὄρου ζωῆς σέβας. Ὁ κόμης Πατασεράδας, ὡς παρετηρήσατε, ἐτιμωρήθη, διότι ἠμάρτησε. Ὡς ἡ Ραχήλ, δὲν ἠδυνήθη νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν τέκνων του, καὶ ἀπολύσας τοὺς ὑπηρέτας του πάντας, ἐκλείσθη κατὰμονος ἐν τῷ φρουρίῳ του ἡ λύπη τὸν κατέβαλλε καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν. Ἴδου διατὶ ὑπάρχει εἰς τὰ ὄρη τῆς Γουαδαράμας ἡ ἀρχαία ἐκείνη καὶ κατερειπωμένη κατοικία. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ λάβῃ εὐσπλαγχνίαν διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κατοίκων, τὴν ψυχὴν τοῦ κόμητος Πατασεράδα, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν υἱῶν του, δὸν Πέτρου καὶ δὸν Φερδινάνδου».

— Ἀμήν! ἀνεφώνησαν πάντες.

— Ἀμήν! ἐπανελάθε διὰ φωνῆς βιαίας καὶ Φίλιππος ὁ Γ'.

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἐσιώπησεν. Σιγῇ θλιβερᾷ διεχύθη εἰς τὸν βασιλικὸν ἐκεῖνον θάλαμον. Πάντων τὰ βλέμματα προσηλώ-

θησαν ἐπὶ τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ σκίμποδός του, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ τὰ τρέμοντα χεῖλη του ἠρνοῦντο νὰ τὸν ὑπηρετήσωσιν. Ἡ ἡμέρα ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν τῆς, τὰ δὲ βαρέα καταπετάσματα ἠμποδίζον νὰ εἰσδῇ τὸ ἀμυδρὸν φῶς. Ὁ γέρον μοναχὸς καὶ οἱ ἀυλικοί, οἵτινες ἴσταντο περὶ τὸν βασιλέα, μετὰ μελανὰ των ἐνδύματα καὶ τὰς σοβαρὰς μορφὰς των, ὁμοιάζον πρὸς συνέλευσιν φασμάτων, περικυκλούντων ἐπιθανάτιον!

Αἴφνης ὁ κῶδων τοῦ παρεκκλησίου ἀντήχησεν.

— Ὁ κῶδων σημαίνει τὸ «Χαῖρε Μαρία», ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος, ἡ ἐθιμοταξία ἀπαιτεῖ τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς τὸν βασιλικὸν θάλαμον, ν' ἀποχωρίσωσιν, ἐξαιρουμένων ὧσων φέρουσι τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἵνα ὁ βασιλεὺς προσευχηθῇ.

Ὁ ἀυλάρχης ἔδωσε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ἐγερθεὶς πρῶτος τοῦ ἐκ μεταξοπιτῶν σκίμποδός του, καὶ πάντες ἐμίμηθησαν αὐτόν, ἐξεληθόντες τοῦ θαλάμου σιωπηλοί. Μόνον ἡ Ἰνφάντη Ἐλισάβετ, προτοῦ ἀναχωρήσῃ, ἐπλησίασε πρὸς τὸν βασιλέα, ὅστις τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὡς εἰ ἐκάλει αὐτὴν νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἐξήλθεν.

Εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τῶν ἀνακτόρων προσῆλθε καὶ ἦναψε τὰ κηρία τῆς ἀργυρᾶς λυχνίας, τῆς ἐπὶ τοῦ προσευχητηρίου τοῦ βασιλέως θεθειμένης, εἶτα δὲ ἀνεχώρησεν. Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου τότε ἐκλείσθη καὶ ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος, ὁ ταπεινὸς ἱερωνυμίτης μοναχὸς, ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν!

— Μεγαλειότατε, εἶπεν εὐσεβᾶστως ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἐξάγων τοῦ κόλπου του προσευχητᾶριον, ἐὰν εὐαρεστεῖσθε νὰ γονυπετήσετε πρὸ τοῦ προσευχητηρίου, θὰ ἀναγνώσω μεγαλοφώνως τὰς εὐχάς.

— Αἰδεσιμώτατε, κῆνήτησεν Φίλιππος ὁ Γ', ἐγειρόμενος μετὰ κόπου, βοηθήσατέ με, διὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ εὐσεβές αὐτὸ καθήκον, ἐπειδὴ αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτὸν μου πολὺ ἄδύνατον.

— Μεγαλειότατε, εἶνε μεγάλη τιμὴ δι' ἐμέ, τὸν ταπεινὸν ἱερωνυμίτην μοναχόν, ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ἄς πράξῃ ὅ,τι εὐαρεστεῖτε. Ὅτε ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ὁ Β', ὁ περὶδοξος ὑμῶν πατὴρ, ἠσθάνθη ἐγγίζον τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, μετέβη εἰς τὴν μακαρίαν μονὴν μας τοῦ ἀγίου Λαυρεντίου τοῦ Ἐσκουριάλ, εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον ἔκτοτε καλεῖται «Δωμάτιον τῆς Βασιλικῆς Ἀγωνίας». Εἶχε πάντοτε πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου του, ἢ τοῦ προσκεφλαίου τῆς κλίνης του, ἕνα τῶν ἀδελφῶν μας ἱερωνυμιτῶν, διὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν του καθηκόντων.

— Ἀλλ' αἰδεσιμώτατε, ἐγώ, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, ἀνακόψας αἴφνης τὴν πρὸς τὸ προσευχητῆριον πορείαν του, δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν τοῦ πατρός μου! Εἶμαι μόλις τεσσαράκοντα τριῶν ἐτῶν, ἄλλος, εἰς τὴν θέσιν μου εὐρισκόμενος, θὰ ἐνομιζέτο

νός· ἂν δὲ ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἐδάρυεν ἐπ' ἐμοῦ καὶ ἠσθάνθησα, τῶρα ὁμως εἶμαι καλλίτερα. Οἱ ἰατροὶ μοῦ λέγουσι ὅτι εὐρίσκομαι εἰς πλήρη ἀνάρρωσιν. Ἴδου τὸ ἔαρ ἔρχεται, καὶ τὸ ἔαρ εἶνε ὑγεία, ζωὴ. Οἱ κῆποι τοῦ Ἀρανζονέζ με περιμένουσι. Νομίζετε, αἰδεσιμώτατε, ὅτι ἂν μ' ὑψαρίσται ἡ ἐκεῖ διαμονή, δὲν θὰ ἠδυνάμην ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως αὐριον;

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

Π. Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίας Ἄννης Παπαδοπούλου, Καν Στασινοπούλου, Ἐλένης Ὀλυμπίου, καὶ κ.κ. Γεώργ. Σκλιάν, Κων Δευκαδίτην, Ἰωσήφ Ἰωακείμ, Ἄγ Νέγκαν, Δημ. Γεωργίου, Ἰω. Πίπαν, Γεώργ. Μπελώκαν, Γεράσιμον Κουντούρη, Σπυρ. Κομποτέραν, Κων Νάκον, Χ. Χρυσοβέργην, καὶ Ἄθαν. Παναγιωτάκην. Συμδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Ἄντ. Σπληιωτόπουλον. Ἐλήφθησαν. Ἐνεγράφητε. — κ. Ἄθ. Στορνάρην. Ἐλήφθη. Προσεχώσ. — κ. Α. Δ. Σιμάκην. Ἐλήφθησαν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. Τὰ «Ἐκλεκτὰ» ἀποστέλλονται ἐκάστην Πέμπτην, ἀπορούμεν δὲ πῶς λαμβάνετε αὐτὰ μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των! Ἴσως τοῦτο εἶναι πρόδοσις ταχυδρομική. — Κυρίαν Ἰωάνναν Σμυρλή. Ἐλήφθη συμδρομὴ ὑμῶν. Μένουν εἰς διάθεσιν σας λ. 50. — κ. Ἀντώνιον Παπαδόπουλον. Συναλλαγματικὴ ἐπὶ Παρισίων ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Ἄνδρ. Δ. Σούφωμον. Δὲν ὑπάρχει. Τὸ ἔτερον ἀπεστάλη. — κ. Φ. Φωτόπουλον. Ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Αἰκατερίνην Φ. Διακρούση Ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Σουλᾶκον. Θὰ μᾶς ὑποχρεώσητε. — κ. Π. Μιχ. Ζ. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, ἀλλ' εἶνε ἀκατάλληλον διὰ τὰ «Ἐκλεκτὰ».

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμούμενων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]
 «Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου ..... Δρ. 5 (5,30)
 «Κωμῳδίαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 (2,20)
 «Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία . . . Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
 «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσφερίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
 «Ἡ Ναζία Μαριάνη» μυθιστορία πρωτότυπον. . . . . Δρ. 1,30 (1,50)
 «Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. . . . . Δρ. 1,70 (2)
 «Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους. . . . . Δρ. 8 (9)
 «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα . . . . Δρ. 4 (4,50)
 «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀδβᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)
 «Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου. . . . Δρ. 4 (4,40)
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. . . . . 1,50 (1,60).
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἤτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεῖα τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2. . . . . Δρ. 5. [5,50]
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès. . . . . Δρ. 1,50 (1,70)